

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΙ-ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Στέγνωσε το μάτι ν' αγναντεύει
την άκρη του θολού ορίζοντα
στο μουντό σκιαγράφημα του Πενταδάκτυλου

'Αδειος ο δρόμος, καμμιά κίνηση ελπιδοφόρα
μηνύματα απόγνωσης, αδιαφορίας, κόπωσης
'Αγαλμα η μάνα στο πείσμα των Φακέλλων

Το καρφωμένο βλέμμα αγγίζει την ψυχή
του ξεχασμένου από τους Ταγούς
Ήρωα-αγνοούμενου

Γιατί εσείς που διδάσκατε πατρίδα και αγώνα
τόσο αλόγιστα διαγράφετε την ελπίδα της μάνας,
την προσμονή του αλυσοδεμένου μάρτυρα;

Παραχαράκτες των επιταγών της ιστορίας
μικροσκοπιμιστές, συνεργοί της διεθνούς πλεκτάνης,
απολογητές μεγαλόσχημων κενών λόγων

Και αν οι ηγήτορες εκώφευσαν στο κάλεσμα
και αν οι Βάρβαροι αυτοϊκανοποιούν τα απωθημένα
της ιστορικής τους κατωτερότητας

Τα δεσμά των αγνοουμένων, λόγχες Λεφτεριάς
μαστίγια συνειδήσεων
άσβεστο καντήλι σίγουρης αναμονής της Μάνας

Μαρτυρίες, Ενοχές, Συγκαλύψεις, Ανικανότητες
Η Δύναμη της ανθρώπινης επιβίωσης
θα ξεσκεπάσει την ύπαρξη ζωντανών-Δικαστών

Αλοίμονο στους υπόλογους την ώρα της κρίσεως!

Μιχάλης Σταυρινός

Δεκέμβριος 1999.

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΙ

Έκοσπέντε χρόνοι πέρασαν
στον χτες τη λησμοσύνη
και οι ψυχές που σέρνονται
μεσ' τα στενά κορμιά τους
αποζητούν απόκριση
αποζητούν ελπίδα
και μεσ' την μαύρη σκοτεινιά
ψάχνουν μίαν ηλιαχτίδα

Μέσα στο συρματοπλεγμά της σιωπής
του κάτεργου της Ανατολίας
το δάκρυ πέτρωσε
● πόνος στέριωσε
ο αναπαμός εχάθη

Ψάχνει ο άνθρωπος να βρει
και ψηλαφίζει το κορμί του
το γέλιο ψάχνει στη πληγή
το κλάμα ν' ανασάνει
μα βρίσκει θάνατο σιμά
και σέρνεται κοντά του
και του ζητά παρηγοριά
ανάπαυση θανάτου

●
Μιχάλης Σταυρινός

ΝΕΚΡΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ
(ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ)

Κινούν από τα μνήματα
κινάν απ' το Σαράϊ
κινούν από τα Άδανα
κι ορμάν ψυχές και στροβιλίζονται
και πέφτουν λαφιασμένες
ξαναχυμούν και ρίχνονται
στο χώμα το βαμμένο
στο χώμα το κατάμαυρο
στο χώμα το ζωσμένο
και τριβελίζουν σαν στοιχειά
και σιούνται τα κουφάρια
κι αναταράζουν τα βουνά
και τρέμουν τα ρουμάνια
κι αντιφεγγίζ' η θάλασσα
κι' η γης τριζοβολάει
και τρέμει η γης συθέμελα
και ο κόσμος νεκρικός στα σκοτεινά λουφάζει
χυμούν μες τα χαλάσματα
χυμούν μες τα ξερά τα δάση
ψάχνουν φίλο γι να βρουν
και βλέπουν χέρι ανίερο
κι αγγίζουν ξένο σώμα
και σπίτι που ζωντάνεψαν
κλεμμένο - ρημαγμένο
Ξανακινούν, ξαναχυμούν
ρίχνονται, ξαναπέφτουν
και λυτρωμό δεν έχουνε
και λυτρωμό γυρεύουν.

Μιχάλης Σταυρινός

ΣΥΜΒΟΛΟ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Σύμβολο συ της Λευτεριάς
οδηγητής στο χρόνο
μήνυμα κάθε ξαστεριάς
η λύτρωση στο πόνο

Σε σένα στρέφει τη ματιά
ο κόσμος όλος και προσμένει
μες'τα πελάη τα πλατιά
τη νίκη σου, η Οικουμένη

● Η Κύπρος για τον κόσμο μάχεται
κι ο κόσμος όλος για την Κύπρο
το δίκιο παίρνει τώρα ή χάνεται
θα μένει πάντα όμως το μύρο

Το μύρο της απόφασης
γι' αγώνα κι' επιβίωση
η ελπίδα της ανάστασης
και των μικρών δικαίωση

● Μιχάλης Σταυρινός

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

ΧΕΤΙΜΜΑ*
(ΚΥΠΡΟΣ)

Ω Χετιμμά πατρίδα μου
ω Κύπρο των ονείρων
αλώνι αγώνων θεϊκών
πλασμένε βράχε ερημιάς
της λάβας των κρατήρων

Τ' ανάστημα σου το μετρώ
με της καρδιάς το βλέμμα
κι' αν κάθε πέτρα σου βωμός
κι αν κάθε σπίτι κι αίμα
● αγώνας είναι κι' έγινε γλυκός ξεσηκωμός

Κι αν η πατρίδα μου
είναι ψηλά
δεν θα την χαμηλώσω
δεν θα 'ρθη αυτή στα μέτρα μου
εγώ θε να ψηλώσω

● * Ο Χετίμ ήτο εγγονός του Νόε και θεωρείται κατά την Παλαιά Διαθήκη ο πρώτος κάτοικος της Κύπρου.

Μιχάλης Σταυρινός

ΣΤΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ

Αδέλφια τα χέρια ας δώσουμε τώρα
η ώρα εσήμανε πια
κι αυτή η ρημαγμένη η χώρα
να δει μια φορά ξαστεριά.

Τα εγώ μας την πλήγωσαν τόσο
την τυράνησαν, την τυραννούν
ας ξεχάσουμε λίγο το πόσο
τα κεφάλια μας θε να καμφθούν.

Έρθ' η ώρα να δείξουμε τώρα
πως σαν έρθει αυτή η στιγμή
θα σταθούμε παρέα στην μπόρα
όχι πια προσφυγιά, στεναγμοί.

Μιχάλης Σταυρινός

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΕΞΟΡΙΑ

Σ' αγναντεύω Αμμόχωστος πικρή
σε συλλογιέμαι Κερύνεια λυπημένη
σε σας η σκέψη μου ορθή
κοντά σας η καρδιά μου η πικραμένη.

Μόρφου μη κλαις, το δάκρυ σου
πληγώνει τα παιδιά σου
και ο καημός τους ο βαρύς
τ' όραμα της θωριάς σου.

Ξανά πρασίνησε και πάλι
πικροκαμμένη Καραβά
και το νερό σου εσύ Κυθρέα
άστο το δρόμο να τραβά.

Είναι κοντά σας τα παιδιά σας
πολύ κοντά και μη θρηνείτε
έρχονται- είναι πια σιμά σας
και μεσ' τα άσπρα θα ντυθείτε

Μιχάλης Σταυρινός

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

ΤΟ ΧΑΡΑΜΑ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Τυραννισμένο μου νησί
πολύπαθη πατρίδα
εις το δικό σου Γολγοθά
τη σταύρωση την είδα

Μύριοι εχθροί τριγύρω σου
ορμήσαν στην καρδιά σου
τη Λευτεριά σου στέρησαν
έπνιξαν την λαλιά σου

● Νησί μου χρυσοπόρφυρο
νησί μου γρανιτένιο
θα πνίξης μεσ' το χώμα σου
τύραννο τιποτένιο.

Θε να χαράξει μία μέρα
που σαν ο ήλιος ξεχυθεί
η χούφτα του Πενταδακτύλου
αχτίδες νίκης θα ντυθεί.

●
Μιχάλης Σταυρινός

BIBΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΜΟΥ ΝΗΣΙ

Πονεμένο μου νησί το όραμα σου
μου πληγώνει την καρδιά
το κύμα σου σαθρώνει
το χώμα που πατώ
κι η θύμηση σου
με σκοτώνει.

Της γης οι ομορφιές
την μυριόχαρη αυλή σου μου θυμίζουν
τις λεμονιές σου, τις ιτιές
το Τρόδος, την Κερύνεια,
της Αφροδίτης τα καλά
του έρωτα στολίδια.

Όπου κι αν πάω θα πονώ
θα κλαίω, θα θρηνώ
το χώμα σου το ιερό
το χώμα σου το μυρωμένο
τον προδομένο σου λαό
ειρήνης όνειρο χαμένο.

Μιχάλης Σταυρινός

ΚΥΠΡΟΣ (ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ)

Το μαύρο σου σκαρί
ανάμεσα στις φωτεινές ανταύγειες της θάλασσας
θωριάζει ακίνητο, βουβό
δεμένο στο μουράγιο

Το κύμα πάει κι έρχεται
κι εσύ μαρμαρωμένο
ταξείδια του παλιού καιρού
θυμάσαι και δακρίζεις

Είναι το δάκρυ σου βουβό
να μην το δουν οι άλλοι
-οι αληθίριοι μεγάλοι-
που πρόδωσαν το πλήρωμα
που κάποτε διαφέντευε τη γέφυρα του καπετάνιου

Ήταν μικρό το πλήρωμα
μα ήταν ικανό
-υπήρξαν και σπιούνοι-
και το λαμπρό ταξείδι
το ζήλεψαν τα υπερωκειάνεια

Και μπόρεσαν πληρώνοντας
μαύρους λαθρεπιβάτες
να σ'ερημάσουν
-κάποτε- καράβι φιλοπρόοδο
που έπλεε με χάρη και μ'ασφάλεια
μες'τα πελώρια κύματα

Ο καπετάνιος σου καλός και άξιος ναυτικός
από φουρτούνες πέρασε
μα στάθηκε στις ξέρες
τις ύπουλες, τις σκοτεινές

Και να σε τώρα σκοτεινό σκαρί
ανάμεσα στα φώτα και τις λάμπεις
ψεγάδι μαύρο κι άσβεστο
θολώνεις τις ανταύγειες
και τους ξυπνάς τους μυθουργούς
από φθαρμένα λόγια
που χτίζουν κόσμους φωτεινούς
επάνω στα σκοτάδια

Μιχάλης Σταυρινός

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

1. Με το γαίμα σου ποτίζεις
την πυρόξανθη σου γη
και το δάκρυ σου σκορπίζεις
για την Λευτεριά π'αργεί.

2. Μικρομάνα - μικροκόρη
μεγαλόπρεπη κυρά
τα παιδιά σου εις τα όρη
βγαίνουνε με τη σειρά.

3. Η καρδιά τους ποτισμένη
ως τα τρίςβαθα μ' Ελλάδα
με τη σάρκα τους (α) 'ναμμένη
θα κρατούν πάντα τη δάδα.

4. Είν' ο πόθος τους μεγάλος
να ιδούν για μια φοράν
να μην τους δυναστεύει Άγγλος
Τούρκος ή Λουζινιάν.

5. Στο μεγάλο σταυροδρόμι
σαν τον Άτλαντα κρατείς
όπου φέρνουν όλοι οι δρόμοι
αφέντες για να σταυρωθείς.

6. Η Κερύνεια σιγοκλαίει
κι η Αμμόχωστος θρηνεί
μα τα κάστρα τους τα καίει
η μεγάλη προσμονή.

7. Και του Μόρφου ατενίζει
η κατάσπαρτη η γη
τη Χιονίστρα που αχνίζει
σαν της Λευτεριάς πηγή.

8. Το ξερό το χώμα καίει
κάθε βήμα ζωτικό
αφιλόξενο το χέρι
όπου πρώτα φιλικό.

9. Ξάνοιχτα τα σπίτια μέιναν
άλλοτε για να φιλέψουν
τόρα δίψα και την πείναν
οι κατακτητές θα δρέψουν.

10. Απ' τ' αντίσκοινα κινάει
μ' ένα βήμα σταθερό
κ' η απόφαση ξυπνάει
μ' ένα τάμα ιερό.

11. Τα παιδιά που προδοθήκαν
και γευτήκαν τα δεινά
σήμερα π' αντρειωθήκαν
να γυρίσουν στα βουγά.

12. Τα βουνά της Καρπασίας
της Λαπήθου, Καραβά
Πενταδάκτυλε θυσία
σύμβολο που θα τραβά.

13. Τις καρδιές μας θα τις ζώνει
των κορφών σου η λαχτάρα
'Αι Λαρίωνα ζυγώνει
Μωαμεθανών λαχτάρα.

14. Και οι σκλαβωμένοι πάλι
Λεύτεροι θε να γενούν
με το σίδηρο, τ' ατσάλι
τα δεσμά τους θα κοπούν.

● 15. Τούτος ο λαός γνωρίζει
τη σημαία να κρατά
λάβαρα δεν υποστέλλει
και γνωρίζει ν' απαντά.

16. Η 'στορία του γεμάτη
με σελίδες του αγώνα
κόκκινες από το γαίμα
που φεγγίζουν στον αιώνα.

● 17. Όλοι οι τρανοί διαβήκαν
με του χρόνου τη ροή
και σαν κάθησαν και είδαν
χάθηκαν από ντροπή.

18. Είδαν νιούς π' αντί γι' αγάπη
έμαθαν στο σκοτωμό
και μανάδες με το δάκρυ
να ζητούν ξεσηκωμό.

19. Άκουσαν αντίς τραγούδι
μεσ' του ήλιου τη χαρά
τες βροντές απ' τα ντουφέκια
τες κραυγές για Λευτεριά.

20. Από τον καιρό που ήρθαν
άνθρωποι σ' αυτή τη γη
εμοχθήσαν κ' επαλέψαν
για ειρήνη, προκοπή.

21. Με την φύση τους πλασμένοι
άξιοι κ' εργατικοί
αυτό τον τόπο επαστρέψαν
με την αρχοντική τη γη.

22. Με τον μόχθο, τον ιδρώτα
πλούτισαν με τον καιρό
και θαρήκαν οι διαβάτες
ότι βρήκαν θησαυρό.

23. Ενομίσαν πως τα πλούτη
κί η ειρηνή, κί η χαρά
μεσ' το χώμα φυτεμμένα
και τα δρέπουν στα κρυφά.

24. Και ζηλέψανε τους λίγους
τους κατοίκους του νησιού
και βαλτήκαν ν' αποκτήσουν
κι οι τη γλύκα του κρασιού.

25. Έπεσαν ωσάν ακρίδα
που την άνοιξη χαλά
πάνω στην πικρή πατρίδα
που τα μάτια δεν σφαλά.

26. Κάθε δύναμη π' ανθίζει
σε μια γη γειτονική
ω τι λάφυρο η Κύπρος!
ω τι κόρη ελκυστική!

27. Και χυμούν μεσ' τους αιώνες
Σαρδανάπαλοι πολλοί
και σκοτώνουν κι' αφανίζουν
και σκορπίζουν προσβολή.

28. Είν' αστείρευτοι οι αχρείοι
που τον τόπο τον πατούν
μα κι' ατέλειωτοι οι λίγοι
που τα σπίτια τους κρατούν.

29. Ριζωμένα τα παιδιά της
πα στις πέτρες μεσ' το χώμα
ήρθαν μύριοι και διαβήκαν
μα κρατούν καλά ακόμα.

30. Τις καστρόπορτες κι' αν ρίζαν
εφιάλτες κι' αν Μηδήσαν
ένas σπόρος κι' αν κρατήση
χίλιοι νέοι εβλαστήσαν.

31. Ξεκινούν οι Αγαρίνοι
φθάνουν και οι Χριστιανοί
Φοίνικες - Λουζινιάνοι
Άραβες - Μωαμεθανοί.

32. Χείμαρροι κυλούν με γαίμα
και λασπώθηκεν η γη
κι' απ' το κόκκινο το χρώμα
βλάστησαν οι σταυραϊτοί

33. Με το γαίμα ετούτο πήρε
κι' άναψε μια φωτιά
και της λευτεριάς η δάδα
πυρκαγιά μεσ' την καρδιά.

34. Ήρθαν κι' οι πολιτισμένοι
Ιγκλετέροι βασιλικοί
που το δίδαγμα τους πήραν
απ' την Κύπρια ψυχή.

35. Και επροτίμησαν οι δόλιοι
οι ανίκανοι στρατοί
όταν είδαν τη φοβέρα
να πουλήσουν ξένη γή.

36. Κι' η Οικουμένη που στενάζει
και διψά για Λευτεριά
εις την Κύπρο βρήκε τάμα
σύμβολο - παρηγοριά.

37. Αυξεντίου δεν κοιμάσαι
εις το πλάϊ μας ορθός
κάθε ένας μας πενήντα
κάθε ένας μας στρατός.

38. Παλληκάρια του θρανίου
έφηβοι Λακεδαιμόνιοι
είστε σύμβολο στην Πλάση
είστε ήρωες αιώνιοι.

39. Κι' αν την νιότη σας στερήσαν
και σας πήραν την πνοή
την Ανάσταση δεν είδαν
που στο πνεύμα σας ριζεί.

40. Μεσ' τα σπήλαια και τα όρη
μέσε πέτρινους 'χυρώνες
εκρατήσατε λεβέντες
Θερμοπύλες -Παρθενώνες.

41. Οι αγχόνες ανεμίζουν
μεσ' το χρόνο κι' απειλούν
τους τυράννους που διαβήκαν
τους τυράννους που θα 'ρθούν.

42. Γιατί ο φόβος ενικήθη
και ο θάνατος αντάμα
από έφηβους βλαστάρια
και γυναίκες μεσ' το κλάμα.

43. Κί'οι γονιοί που καρτερούσαν
με τη στοργική λαχτάρα
με το σπάργανο τους κάψαν
του εχθρού κάθε κατάρα.

44. Καραολή τα'αχνάρια σου
μεσ' την καρδιά μας φέγγουν
και τα δικά σου βήματα
στη Λευτεριά μας φέρνουν.

45. Κί'αν τράβηξες μονάχος σου
νηφόρες μονοπάτια που παν στην Λευτεριά
σ'ακλουθάνε σήμερα της Κύπρου τα βλαστάρια,
με φλόγα στην καρδιά.

46. Ζάκο, Μούσκο και συ Μάτση
πρώτοι μέσα στην φωτιά
του Μακαρίου αδέλφια
και του Διγενή παιδιά.

47. Δημητρίου η θυσία
Παλληκαρίδη η προσφορά
της νίκης τα μηνύματα
φθάνουνε με τη σειρά.

48. Κί'ο Λέων ο πανίσχυρος
της αυτοκρατορίας
με την ουρά στα σκέλη
θύμα της ιστορίας.

49. Έτσι ο δυνάστης λύγισε
κι η γηραιά Αγγλία
χρεωκοπήσα εδέησε
να δώση Ελευθερία

50. Τη Λευτεριά που κέρδισε
ένας Λαός με γαίμα
είν' αγαθό πολύ τρανό
που μοιάζει με το ψέμα.

51. Μα αλλοίμονο σ' αυτούς που ζούν
μέσα στη λησμοσύνη
και με χλιδή απόδιωξαν
μόχθο κι' αντρειωσύνη.

52. Ήρθαν καιροί πολύ πικροί
σαν θεία τιμωρία
γιατί χωρίς την αρετή
δεν ζει η ελευθερία.

53. Ω διχόνοια που γκρεμίζεις
κάθε έργο αγηλό
σείρε έξω απ' το πετσί μας
κι' άσε μόνο το καλό.

54. Συ π' αιώνια μας χωρίζεις
κι άμα πάψει ο κλαυθμός
έρχεσαι και ξαναρχίζει
πίκρα, πόνος, χαλασμός.

55. Δολοπλόκα εξουσία
κι' αξιώματα ψηλά
δεν αρμόζουν σ' ένα τόπο
που τη σκέψη του χαλάν.

56. Σηκωθείτε όλοι αντάμα
να εβγούμε στο χορό
εκεί θα φανεί ο πρώτος
ποιος θα δώσει το ρυθμό.

57. Είναι νόμος μεσ' τη ζούγκλα
που καλείται κοινωνία
ότι θέλουμε να γένη
τα πιο δυνατά θηρία.

58. Έτσι θέλησαν οι δόλιοι
του πλανήτη οι δυνατοί
τον Αττίλα ν' αναστήσουν
για να δρέψουνε αυτοί.

59. Κι' ήρθε πόνος, δυστυχία
φονικό και προσφυγιά
φτώχεια, θρήνος και ορφάνια
μας στερήσαν τη χαρά.

60. Τους οδήγησαν στο ψέμα
την απάτη, τη κλεψιά
κιόι που χρόνια καταγγέλλουν
τ' έγκλημα μεσ' τα χαρτιά.

61. Κιοί που πάντα μαγειρεύουν
σε υπόγεια σκοτεινά
τους πολέμιους και τις μάχες
κι' όλα τ' άλλα τα δεινά.

62. Σεις ω δόλιοι Φανφαρόνοι
που καμώνεστε της γης
ποικιλόχρωμους προστάτες
μιάσματα της ροδαυγής.

63. Θε νά ρθει ώρα, είναι νόμος
της δικής σας πληρωμής
σκλάβοι - σκλάβων θα γενεείτε
δούλοι σεις της παρακμής.

64. Ο Αττίλας κι αν σκοτώσει
κι αν το σώμα ξεριζώσει
τη καρδιά μας δεν λογάει
που τον ίδιο θα σκοτώσει.

65. Ένα μάθημα μεγάλο
δίνει πάντα η 'στορία
νικητής πάντα θα βγαίνει
η γλυκειά Ελευθερία.

66. Και τα σύνορα - σκιές
που χαράζανε οι " κράχτες "
θα γκρεμίσουν οι λεβέντες
"δίκη" στους παραχάραχτες.

67. Να η αυγή μας που ροδίζει
και το φως που μας κρατά
η φωτιά - η λάμψη - η λάβρα
θ' αφανίσουν την σκλαβιά.

68. Και ξανά πικρή πατρίδα
πάλι θα βρεθείς μπροστά
με το δάχτυλο να δείχνεις
κάθε ψεύτη καθαρά.

69. Σιδηρόφρακτοι διαβήκαν
τις καστροπορτες δειλοί
και στο τόπο μας εμπήκαν
-στους προδότες " η τιμή" -.

70. Δυναμώνει η φωνή μας
και το δάκρυ μας στερεύει
με το όπλο, η ζωή μας
και το δίκιο μας θεριεύει.

71. Διεθνής υποκρισία
πάψε ν' αδιαφορείς
μέσα στους μεγάλους δρόμους
μάθε πια να προχωρής.

72. Τα συμφέροντα, τον πλούτο
βάζεις πρώτα στη σειρά
και τον άνθρωπο θυσιάζεις
απερίσκεπτη κυρά.

73. Με τη στάση σου γκρεμίζεις
κάθε έργο ιερό
και στο τόπο του συ στήνεις
ένα σύμβολο σαθρό.

74. Που ο χρόνος θα τσακίση
και θα ρίξει πα' στη γη
και ακάλυπτη θ' αφήση
τη δική σου τη πληγή.

75. Την πληγή που κατατρώνει
τα δικά σου σωθικά
και το κούφιο σου συμφέρον
- σύ πεθαίνεις ηθικά.

76. Ω λαέ μου προδομένε
ω πατρίδα μου γλυκεία
απ' τους ξένους μη προσμένεις
να σου δώκουν Λευτεριά.

77. Ύψωσε ψηλά τ' αντρείο
το δικό σου το κορμί
κι' αναζήτησε το δίκιο
στη δικιά σου την ορμή.

78. Ξανά ζωντάνεψε και πάλι
χρόνους, μύθους σου παλιούς
που οι ήρωες νικούσαν
τους κακόβουλους εχθρούς.

79. Όπλισε ξανά το χέρι
με το όπλο το ιερό
που τη Λευτεριά γυρεύει
κί έλα σύρε το χορό.

80. Το χορό της Οικουμένης
για ειρήνη, για χαρά
με τον πόλεμ' αρχινάει
η δικαίωση ξανά.

81. Κοίτα μπρός την Καρπασία
σίμωσε στον Καραβά
κατά κει η ελευθερία
και το δρόμο της τραβά.

82. Ακολούθησε και πάλι
τα αγνάρια του Θεού
που τ' ανήφορο τραβάει
του γλυκού ζελυτρωμού.

83. Ω σας βλέπω να πετιέστε
γυιοί Κυπρίων ζηλευτοί
των μαρτύρων την πορεία
ακλουθάτε σεις ορθοί.

84. Και σκορπίζετε στον Άδη
τον σκληρό κατακτητή
και της Λευτεριάς το χάδι
σας προσμένει πα' στη γη.

85. Οδοιπόροι του αγώνα
με το βήμα σταθερό
ξερριζώστε απ' τον αιώνα
κειό το έλκος το μερό.

86. Που στην ιστορία ρίχνει
φως ακάθατο, χλωμό
και την ανθρωπιά τη σβύνει
σ'έν' απύθμενο γκρεμό.

87. Και λουστήτε μεσ' το κάλλος
μεσ' τη τόση τη χαρά
που χαρίζει την αγάπη,
η γλυκειά Ελευθεριά.

88. Η Ελευθεριά κερδίζει
μεσ' τον κόσμο τα καλά
τους Ελεύθερους τους ντύνει
με μια ανίκητη θωριά.

89. Σηκωθείτε όλοι αντάμα
και κινάμε το χορό
για της Λευτεριάς το τάμα
για το χρέος το ιερό.

90. Ω Ελευθεριά σε βλέπω
να χαράζεις μεσ' το νου
και το χάραμα σου φέγγει
και στο τόπο του Λαού.
